

[Lennart Larsson.]

satte arbejdsudvalg. Denne indstilling var jo enstemmig. Her har det ikke været muligt at blive enig med ministeren, hvorfor vi sammen med de konservative måtte stille et ændringsforslag, som jeg gerne vil have lov at begrunde nærmere.

Hvorfor netop ingeniørerne? Jeg minder om, at dette lovforslag handler om statens indsats for at fremme den teknologiske udvikling, som vi er enige om har afgørende betydning for erhvervenes udviklingsmuligheder, og det er derfor helt naturligt, at specielt ingeniørerne indtager en central rolle i problematikken. Vi taler her om teknologi, og dermed får ingeniørprofessionen en helt central placering. Det er derfor forståeligt og naturligt, at det udvalg under handelsministeriet, som på grundig og omhyggelig måde forberedte dette lovforslag, enstemmigt anbefalede, at der kunne åbnes mulighed for støtte til de to ingeniørorganisationers efteruddannelsesvirksomhed. Herigennem pegede udvalget på betydningen af, at ingeniørorganisationernes virksomhed fortsat kunne sikres og udbygges på lige vilkår med andre organisationer, der arbejder med tilsvarende opgaver.

Handelsministeren har ikke fulgt denne enstemmige indstilling. Handelsministeren og flertallet begrundede dette med, at man ikke gennem en lovgivning om teknologisk service bør foregribe overvejelser, som finder sted i bredere sammenhæng omkring efteruddannelsesproblematikken. Ministeren sigter her til forskellige udvalgsarbejder og overvejelser, som finder sted i undervisningsministeriets regie. Undervisningsministeriet har været repræsenteret i handelsministeriets udvalg for teknologisk service. Som bekendt var udvalgets indstilling enstemmig, og der er ikke i udvalgets omfattende og grundige rapport udtrykt betænkeligheder af denne art.

Jeg forstår godt, at handelsministeriets udvalg ikke har haft sådanne betænkeligheder. Efter hvad der er oplyst over for mig, er sigtet med overvejelserne i undervisningsministeriet af noget anden karakter end det, vi taler om her i dag. I undervisningsministeriet beskæftiger man sig med at fremme universiteters og læreanstalters mulighed for at tilbyde faglig efteruddannelse, opbygget over eksisterende uddannelsesvirksomhed.

Specielt under planlægningsrådet for de højere uddannelser er der tale om efteruddannelse af generel akademisk karakter. Men det er karakteristisk for ingeniørorganisationernes aktivitet, og her er vi ved noget helt afgørende og meget værdifuldt, at deres fagtekniske møde-, udrednings- og efteruddannelsesvirksomhed afvikles på basis af en intensiv kontakt med erhvervslivets praktisk arbejdende ingeniører. Dette arbejde udføres i en dialog mellem central planlægningsfunktion og talrige faglige udvalg, der arbejder spredt ud over hele landet. Emnerne er derfor oftest af tværfaglig karakter, ikke blot imellem de forskellige ingeniørdiscipliner, men også mellem forskellige hovedfagområder, f. eks. teknikøkonomi, tekniksociologi, ledelses- og samarbejdspsykologi, og der opnås samtidig en høj grad af fleksibilitet og aktualitet i programmerne.

Det er sikkert muligt og også ønskeligt, at universiteter og læreanstalter efterhånden overtager en del af den mere rent fagligt betonedede efteruddannelse, som erhvervsorganisationerne og ingeniørerne i dag organiserer. Det er imidlertid helt urealistisk at forestille sig, at de praktiske faglige aktiviteter, som ingeniørorganisationerne ved hjælp af deres udstrakte kontaktnet oprettholder, vil kunne erstattes af universiteterne, og der er især intet, der tyder på, at det vil blive billigere for samfundet på denne måde. I erhvervsudvalget har vi fået at vide, at en løsning på ingeniørernes efteruddannelsesproblemer er lige om hjørnet, men det har ikke været muligt for os at få at vide, hvori denne løsning består. Det eneste, man fortæller os, er, at der i undervisningsministeriet sidder én mand, en enkelt mand og arbejder på en betænkning, der skal komme om kort tid. Det lyder for os helt usandsynligt, at én mand med et snuptag skulle kunne løse disse meget store og komplicerede problemer, uanset hvor velkvalificeret han end måtte være. Her er tale om et spørgsmål, der griber dybt ind i læreanstaltens daglige drift, og som har meget store økonomiske konsekvenser.

Er undervisningsministeren i disse sparetider til sinds at bevilge disse betydelige midler, som en bredt anlagt efteruddannelsesvirksomhed vil kræve? Vi tvivler. Og vi tvivler på, at der i det hele taget findes en løsning lige om hjørnet. Når landet ligger